REPUBLIKA SLOVENIJA
ZAGOVORNIK NAČELA ENAKOSTI

Železna cesta 16, 1000 Ljubljana
01 4735 531
gp@zagovornik-rs.si

Ministrstvo za okolje in prostor
Simon Zajc
Minister

E: gp.mop@gov.si

Številka: 0070-4/2019/1
Datum: 28. 11. 2019

Zadeva: Komentar in priporočila Zagovornika načela enakosti o osnutku Stanovanjskega zakona

Spoštovani g. minister,

Na portalu eDemokracija je bil 14. 10. 2019 objavljen Osnutek Stanovanjskega zakona (SZ-2, 2018-2550-0117; v nadaljevanju: osnutek zakona). Rok za sprejem mnenj in pripomb je 28. 11. 2019. Skladno z zakonskimi nalogami Zagovornik načela enakosti (v nadaljevanju: Zagovornik) v javni razpravi pripravljavcu pošilja svoj komentar k osnutka zakona.

Zagovornik je na podlagi Zakona o varstvu pred diskriminacijo (Uradni list RS, št. 33/16 in 21/18 – ZNOrg, v nadaljevanju: ZVarD) pristojen za podajo priporočil državnim organom ter drugim deležnikom v zvezi z ugotovljenim položajem oseb z določeno osebno okoliščino, in sicer glede preprečevanja in odpravljanja diskriminacije ter sprejemanja posebnih in drugih ukrepov za odpravo diskriminacije.

Diskriminacijo točneje opredeljuje 4. člen ZVarD, po katerem pomeni diskriminacija vsako neupravičeno dejansko ali pravno neenako obravnavanje, razlikovanje, izključevanje ali omejevanje ali opustitev ravnanja zaradi osebnih okoliščin, ki ima za cilj ali posledico oviranje, zmanjšanje ali izničevanje enakopravnega priznavanja, uživanja ali uresničevanja človekovih pravic in temeljnih svoboščin, drugih pravic, pravnih interesov in ugodnosti. Diskriminacija zaradi katere koli osebne okoliščine je prepovedana. Skladno s prvim odstavkom 2. člena ZVarD so državni organi na vseh področjih oblastnega odločanja, delovanja v pravnem prometu in pri drugem svojem delovanju oziroma ravnanju v razmerju do tretjih oseb dolžni zagotavljati varstvo pred diskriminacijo oziroma enako obravnavanje vseh oseb, med drugim tudi izrecno v zvezi s socialno zaščito, s socialnimi ugodnostmi, z dostopom do dobrin in storitev, ki so na voljo javnosti, vključno s stanovanji, in preskrbo z njimi.

I.

Zagovornik opaža, da na področju dostopa do stanovanj sicer prihaja do neenakih možnosti že zaradi splošnega pomanjkanja javnih (predvsem najemnih) stanovanj in drugih težav, ki onemogočajo enake možnosti za rešitev stanovanjskega vprašanja. Zagovornik pa na podlagi svojega dela nadalje ugotavlja, da se na stanovanjskem trgu pojavljajo tudi konkretni primeri neposredne diskriminacije, npr. v obliki diskriminatornih oglasov za oddajo najemnih stanovanj v najem. Gre za vprašanje dostopa do dobrin in

storitev, ki so na voljo javnosti, konkretno do (najemnega) stanovanja, ki je v ZVarD izrecno opredeljeno kot področje, na katerem je diskriminacija prepovedana. Pri tem ni pomembno, da je nepremičnina, ki se oddaja v najem, v zasebni lasti. Zagovornik je v skladu s prvim odstavkom 2. člena ZVarD namreč pristojen ne le za ugotavljanje doslednega izvajanja določb ZVarD v javnem, temveč tudi v zasebnem sektorju, torej tudi nad najemodajalci, ki so fizične osebe in javno oglašujejo prosta stanovanja na spletu.

Opažanja o tovrstni diskriminaciji potrjujejo tudi raziskave, denimo, Slovensko javno mnenje (2010-2016), iz katere med drugim izhaja, da 44 odstotkov anketirancev za sosede ne želi Romov, 19 odstotkov muslimanov, 15 odstotkov Judov, 33 odstotkov pa beguncev. Tudi drugi viri[1] potrjujejo, da je vsaka tretja tuja oseba v Sloveniji diskriminirana pri najemu stanovanja.

Zagovornik zato ocenjuje, da bi bilo smiselno v SZ-2 vključiti dodatno določbo, ki bi izrecno prepovedovala diskriminacijo na področju preskrbe s stanovanji, enako obravnavo najemnika pa izrecno določila kot pravico. Tovrstna določba bi narekovala, da je diskriminacija zaradi katere koli osebne okoliščine prepovedana in da morajo državni organi, lokalne skupnosti, nosilci javnih pooblastil ter pravne in fizične osebe na področju najemnih razmerij, upravljanja stavb in dodeljevanja pomoči zagotavljati varstvo pred diskriminacijo oziroma enako obravnavanje vseh oseb ne glede na spol, narodnost, raso ali etnično poreklo, jezik, vero ali prepričanje, invalidnost, starost, spolno usmerjenost, spolno identiteto in spolni izraz, družbeni položaj, premoženjsko stanje, izobrazbo ali katero koli drugo osebno okoliščino.

II.

Osnutek zakona v 106. členu določa pogoje za upravičenost do najema javnega stanovanja. Prosilci za dodelitev javnega stanovanja morajo izpolnjevati splošne pogoje, med katerimi je tudi pogoj stalnega prebivališča v občini ali na območju delovanja javnega stanovanjskega sklada ali neprofitne stanovanjske organizacije, v kateri je zaprosil za pridobitev javnega stanovanja. V zvezi s tem je pomemben še 157. člen osnutka zakona, ki določa pravico do subvencije najemnine, ki zagotavlja pomoč pri plačilu najemnine za vse vrste stanovanjskih enot. Do subvencije najemnine naj bi bil (skupaj z uporabniki, navedenimi v najemni pogodbi) upravičen najemnik, ki ima na naslovu stanovanjske enote prijavljeno stalno ali začasno prebivališče.

Do neprofitnega najema stanovanja, ki je v lasti občine, države, javnega stanovanjskega sklada ali neprofitne stanovanjske organizacije, so po 87. členu veljavnega Stanovanjskega zakona (Uradni list RS, št. 69/03, 18/04 – ZVKSES, 47/06 – ZEN, 45/08 – ZVEtL, 57/08, 62/10 – ZUPJS, 56/11 – odl. US, 87/11, 40/12 – ZUJF, 14/17 – odl. US, 27/17 in 59/19; v nadaljevanju: SZ-1) upravičeni samo državljani Republike Slovenije, ki izpolnjujejo pogoje in merila, določene s pravilnikom o dodeljevanju neprofitnih stanovanj v najem. 160. člen SZ-1 pa izenačuje te pogoje tudi za državljane Evropske unije (v nadaljevanju: EU). Z osnutkom SZ-2 se torej črta sedanji pogoj državljanstva.

Zagovornik ocenjuje, da trenutno veljavna omejitev oziroma razlikovanje pomeni diskriminacijo zaradi državljanstva, saj gre za neenako obravnavo državljanov tretjih držav, ki so rezidenti za daljši čas, pri neprofitnem najemu nepremičnin. To je v nasprotju s 34. členom Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (2012/C 326/02) v povezavi z 11. členom Direktive 2003/109/ES o statusu nedržavljanov EU, ki so rezidenti za daljši čas. Direktiva izrecno določa, da se rezidenti za daljši čas obravnavajo enako kot državljani, med drugim tudi glede: (d) socialnega zavarovanja, socialne pomoči in socialnega varstva, kot določa nacionalna zakonodaja in (f) dostopa do blaga in storitev ter dobav blaga in opravljanja storitev, dostopnih javnosti, ter postopkov za pridobitev nastanitve. Na to je Zagovornik

[1] Senčno poročilo koalicije nevladnih organizacij o ekonomskih, socialnih in kulturnih pravicah v Sloveniji v okviru Drugega periodičnega poročila Republike Slovenije po Mednarodnem paktu o ekonomskih, socialnih in kulturnih pravicah (ICESCR), marec 2014, str.8, glej opombo 16. Dostopno na:
https://tbinternet.ohchr.org/Treaties/CESCR/Shared%20Documents/SVN/INT_CESCR_NGO_SVN_16826_E.pdf

Ministrstvo za okolje in prostor v preteklosti že opozoril. Zagovornik zato pozdravlja omenjene predlagane spremembe, vključene v osnutek SZ-2, ki se nanašajo na dostop do javnih najemnih stanovanj in subvencij najemnin tudi za državljane drugih držav. Pri tem dodajamo, da se, ker 106. člen in 157. člen osnutka zakona zadevnih pravic ne pogojujeta z državljanstvom, zdi 211. člen osnutka zakona, ki na splošno izenačuje pogoje pridobitve javnega stanovanja v najem in pomoči pri plačilu najemnine za državljane članic EU, nepotreben.

III.

V 106. členu osnutka zakona so določene tudi nekatere izjeme od izpolnjevanja pogojev za upravičenost do najema javnega stanovanja. Drugi odstavek navedenega člena kot izjemo tako določa žrtve nasilja v družini z začasnim bivanjem v materinskih domovih in zatočiščih-varnih hišah, zavetiščih in centrih za pomoč žrtvam kaznivih dejanj, ki lahko v skladu s predlagano ureditvijo sodelujejo na razpisu za oddajo javnih stanovanj tudi v kraju začasnega bivališča. Raziskave tako prijavljenega kot neprijavljenega nasilja v družini kažejo, da so med žrtvami rizična skupina ženske, kar nakazuje na njihov položaj dejanske neenakosti in potrebo po ustreznih ukrepih.[2] Zagovornik na tej točki zato izpostavlja, da bi veljalo razmisliti o razširitvi izjeme za navedeno skupino, na katero se določba nanaša. Žrtvam nasilja v družini bi se po njihovem odhodu iz v določbi navedenih začasnih prebivališč moralo v najkrajšem možnem času zagotoviti čim širše možnosti, da se ustalijo in nastanijo v okolju, v katerem se počutijo varne. V tam namen bi se s ciljem zagotovitve ekspeditivnosti tega procesa določbo drugega odstavka 106. člena lahko spremenilo na način, ki bi navedenim žrtvam nasilja v družini omogočil, da lahko sodelujejo na razpisu za oddajo javnih stanovanj v kateremkoli kraju oziroma občini.

Prav tako so posebej izvzeti invalidi, ki so trajno vezani na uporabo invalidskega vozička, ki lahko ne glede na kraj stalnega prebivališča, zaprosijo za pridobitev javnega stanovanja tudi v drugi občini.
Zagovornik meni, da bi bilo bolje v dikciji člena uporabiti pomensko širši in vključujoč termin »oseb z invalidnostmi«, »gibalno oviranih oseb« »oseb z zmanjšano zmožnostjo premikanja« itd. Smiselno bi se bilo glede teh izjem posvetovati še z invalidskimi organizacijami ter prilagoditi dikcijo tako, da bo služila namenu te določbe zakona.

IV.

Zagovornik podpira namen četrtega dostavek 104. člena osnutka zakona, ki določa, da lahko lastniki javnih stanovanj za zagotavljanje stanovanjske oskrbe posebnih skupin odraslega prebivalstva dodelijo brez javnega razpisa javna stanovanja nevladnim organizacijam in zavodom, ki organizirajo stanovanjske skupine posameznikov s težavami v duševnem zdravju, posameznike invalide, gluhe in slepe, zaradi možnosti umika žensk in žensk z otroci pred nasiljem v družini, zaradi reintegracije zdravljenih odvisnikov, zaradi začasnega umika mladostnikov iz njihovih primarnih družin, za organizacijo celostne oskrbe umirajočih in njihovih svojcev in podobno.

Ob navedeni določbi pa želim Zagovornik opozoriti na potrebo po ustreznejši terminologiji v zvezi z osebami z invalidnostmi. Določba pri naštevanju ranljivih skupin med drugim navaja »skupine posameznikov s težavami v duševnem zdravju, posameznike invalide, gluhe in slepe /…/«. Zagovornik pri tem priporoča uporabo primernejšega izraza, namreč »osebe z invalidnostmi«, ki obsega vse navedene skupine. Termin izhaja iz Mednarodne pogodbe o pravicah invalidov (Uradni list RS – Mednarodne pogodbe, št. 10/08; v nadaljevanju: MKPI), ki jo je Republika Slovenija ratificirala in predstavlja del njenih mednarodnih obveznosti. V Sloveniji – v prevodu MKPI, nacionalni zakonodaji in političnih dokumentih – se skorajda izključno uporablja izraz »invalidi«, kar pa je zaradi povezanosti izraza s pravnim statusom invalida lahko problematično, saj oži krog subjektov pravic po MKPI. Na neustrezno terminologijo, neustrezen prevod MKPI ter praktične posledice tega je Slovenijo leta 2018

[2] Glej npr. MDDSZ in Policija (2014) *NACIONALNA konferenca Nasilje v družini - vloga zakonodaje in družbena odgovornost!*, dostopno na: https://www.policija.si/images/stories/DelovnaPodrocja/drugo/Preventivni_projekti/Vesna/Zbornik.pdf

ob periodičnem pregledu uresničevanja konvencije opozoril tudi Odbor OZN za pravice oseb z invalidnostmi.[3] Med osebe z invalidnostmi se – z ozirom na predmetno določbo osnutka zakona – uvrščajo vse tri zgoraj naštete kategorije oseb.

V.

V 61. členu (in sledečih členih) osnutka zakona so določeni posli rednega upravljanja in posli, ki presegajo redno upravljanje večstanovanjskih stavb. Etažni lastniki skladno s temi členi sprejemajo odločitve o poslih rednega upravljanja s sklepi, ki so sprejeti z večinskim soglasjem. Med te spremembe naj bi, po interpretaciji državnega sekretarja g. Aleša Prijona, sodila npr. tudi »vgraditev dvigala, če ne posega v konstrukcijo stavbe« (Vir: STA, 14. 10. 2019).

Določeni pa so tudi posli, ki zahtevajo več kot tričetrtinsko soglasje (po trenutno veljavni zakonodaji 100 odstotno), ki bo potrebno npr. za gradbena dela, ki zahtevajo gradbeno dovoljenje, in za pogodbo o medsebojnih razmerjih. Preglasovani lastniki bodo sicer imeli možnost sprožitve nepravdnega spora.

Predvidena je torej splošna sprememba glede soglasij z namenom olajšanja sprejema odločitev glede izboljšav in posegov v stavbe. To je še posebej pomembno, ko gre za razumno prilagoditev (*rasonable accomodation*) stavbe za potrebe zagotavljanja dostopnosti stanovanj osebam z invalidnostmi. Za slednje je bila sicer nedavno sprejeta sprememba veljavnega SZ-1, s katero se je izrecno določil pogoj več kot tričetrtinsko soglasje po solastniških deležih za izvedbo gradbenih del in izboljšav za odpravo arhitektonskih ovir, tudi, kadar je zanje potrebno pridobiti gradbeno dovoljenje.[4] Čeprav je predlagatelj spremembe SZ-1 v osnovnem besedilu predloga zakona za tovrstna gradbena dela predvideval zgolj večinsko soglasje po solastniških deležih, se je zakonodajalec končno odločil za več kot tričetrtinsko soglasje. S tem je sledil tudi mnenju Vlade k predlogu zakona, v katerem je ta večinsko soglasje opredelila kot »prevelik poseg v zasebno lastnino«, ki v prvi vrsti izhaja iz stroškov tovrstnih gradbenih posegov.[5] Večinsko soglasje v zadevnih primerih bi po oceni Zagovornika sicer pomenilo pomembno olajšanje pogojev za ustrezno in prepotrebno prilagoditev večstanovanjskih stavb in zagotavljanje boljše dostopnosti stanovanj osebam z invalidnostim ter starejšim osebam. Upoštevajoč navedeno Zagovornik pripravljavcu osnutka zakona priporoča razmislek o zgolj večinskem soglasju po solastniških deležih za izvedbo gradbenih del za odpravo arhitektonskih ovir, in sicer v kombinaciji z ustreznim pravnim varstvom etažnih lastnikov ter sistemsko ureditvijo možnosti soudeležbe države pri tovrstnih investicijah, s čimer bi se odpravilo pomisleke morebitno nesorazmernih posegov v zasebno lastnino.

VI.

Osnutek zakona (kot že veljavni SZ-1) dopušča možnost, da se glede upravičenosti do pravic in ugodnosti določijo kategorije prosilcev (tudi glede na njihove osebne okoliščine), ki imajo v postopku izbire poseben, prednostni položaj.

107. člen določa vsebino pravilnika o dodeljevanju javnih stanovanj v najem. V pravilniku se med drugim predpišejo prednostne kategorije prosilcev, kriteriji za morebitno plačilo lastne udeležbe in varščina za uporabo javnega stanovanja ter možni zavezanci zanju ter dodatne kategorije prosilcev. Pri posameznem razpisu za dodeljevanje javnih stanovanj lahko po osnutku zakona »lastnik javnih stanovanj predpiše poleg prednostnih kategorij prosilcev po pravilniku iz prvega odstavka tega člena tudi še dodatne kategorije prosilcev.«

[3] Sklepne ugotovitve Odbora OZN za pravice oseb z invalidnostmi glede uvodnega poročila Slovenije o izvajanju Konvencije o pravicah invalidov (2018) CRPD/C/SVN/CO/1
[4] Zakon o spremembah in dopolnitvah Stanovanjskega zakona (SZ-1D, Uradni list 59/19).
[5] Mnenje Vlade z dne 18. 7. 2019, dostopno na https://imss.dz-rs.si/imis/70fd890e50d5e8fb9c01.pdf

Podobno velja za druge določbe predloga zakona, npr. 183. člen, ki določa pristojnosti sklada. Ta namreč tudi z javnimi sredstvi nudi poroštva za kredite zadrug in državljanov, ki prvič rešujejo stanovanjsko vprašanje in jim oblika zaposlitve oz. višina dohodka ne omogočata samostojne pridobitve kredita.

Prav tako 187. člen, ki določa zadružna pravila stanovanjske zadruge, omogoča, da stanovanjska zadruga v teh pravilih sama določi »posebne premoženjske, dohodkovne in druge pogoje, ki jih mora član izpolnjevati za vstop v stanovanjsko zadrugo ter obveznosti vplačila lastne udeležbe.«

Obravnavanje posameznikov pod drugačnimi pogoji, ki temeljijo na osebnih okoliščinah posameznika, je sicer dopustno, vendar le izjemoma. Splošno izjemo od prepovedi neposredne diskriminacije vsebuje prvi odstavek 13. člena ZVarD, ki določa, da neenako obravnavanje zaradi določene osebne okoliščine ne pomeni diskriminacije po tem zakonu, če takšno različno obravnavanje temelji na legitimnem cilju in so sredstva za doseganje tega cilja ustrezna, potrebna in sorazmerna.

Država lahko sprejme sistemske ukrepe/ mehanizme, ki so npr. potrebni zaradi izenačevanja izhodiščnih položajev in odpravljanje primanjkljajev oseb ali skupin z določeno osebno okoliščino, ki bi bile brez teh ukrepov v občutno slabšem položaju od oseb ali skupin, ki te osebne okoliščine nimajo. Ti instrumenti za zagotavljanje dejanske enakosti (17. in 18. člen ZVarD) se imenujejo posebni ukrepi za zagotavljanje enakosti (t.i. pozitivna diskriminacija).
V skladu z ZVarD morajo takšni ukrepi zasledovati cilj odprave manj ugodnega položaj oseb z določeno osebno okoliščino, biti utemeljeni na ugotovljenem manj ugodnem položaju (npr. analize) ter izpolnjevati test sorazmernosti. Prav tako se takšne ukrepe izvaja do odprave manj ugodnega položaja ciljne skupine oseb, kar zahteva tudi redno spremljanje učinka ukrepov ter s tem oceno utemeljenosti njihovega izvajanja.

V tem kontekstu je tudi pravica do najema javnega stanovanja »poseben ukrep za zagotavljanje enakosti«, saj je na voljo samo prosilcem, ki izpolnjujejo določene pogoje (106. člen). Prav tako predlog zakona določa t.im. pozitivni ukrep v 107. členu, kjer naslavlja prednostne kategorije prosilcev.

V zvezi s tem Zagovornik meni, da bi morale biti prednostne kategorije prosilcev, ko se nanašajo na osebne okoliščine (npr. starost, izobrazba, premoženjsko stanje, narodnost, spol itd.) utemeljene z legitimnim ciljem, določene pa na podlagi podatkov in analiz (ter obrazložene). Ta pogoj bi moral izpolniti nosilec stanovanjske politike, bodisi razpisodajalec. Ključno je , da je odločitev o prednostnih kategorijah prosilcev utemeljena na državnih strateških dokumentih, letnih načrtih, itd. V nasprotnem primeru obstaja večja verjetnost, da bi lastniki javnih stanovanj arbitrarno določali pogoje razpisov na način, ki bi lahko prosilce postavljal v neupravičeno neenak položaj.

Prav tako se lahko takšni ukrepi izvajajo zgolj do odprave manj ugodnega položaja ciljne skupine.

Z vidika pogoja začasnosti trajanja posebnih ukrepov je lahko vprašljiva tudi rešitev v 111. členu, ki določa, da se najemna pogodba za javno stanovanje sklene za nedoločen čas. Lastnik javnega stanovanja je dolžan po treh letih (kasneje pa letno) od oddaje javnega stanovanja v najem preveriti, ali najemnik z uporabniki stanovanja na dan preverjanja še izpolnjuje splošne pogoje (112. člen). Če najemnik skupaj z uporabniki ne izpolnjuje dohodkovnega ali premoženjskega ali oba pogoja za dodelitev javnega stanovanja, se višina najemnine spremeni po postopku, ki ga določa pravilnik iz prvega odstavka 107. člena tega zakona. Vendar največ za 1,5-kratnik stroškovne najemnine (112. člen). Tako najemnik javnega stanovanja ohrani pravico do bivanja v tem stanovanju tudi ko ne izpolnjuje več (prvotnih) splošnih zakonskih pogojev.

Postavi se torej vprašanje, ali situacija, ko najemnik, ki ne izpolnjuje več pogojev, vendar v javnem stanovanju še vedno biva, postavlja v neenak (slabši) položaj tiste, ki izpolnjujejo te pogoje, vendar do stanovanja (zaradi njihovega pomanjkanja in zasedenosti) nimajo dostopa?
SZ-2 sledi Resoluciji o nacionalnem stanovanjskem programu 2015 - 2025 (v nadaljevanju NSP), ki jo je sprejel Državni zbor RS decembra 2015. Pri oblikovanju NSP je bilo vodilo »načelo javnega interesa in dolgoročno zagotavljanje kakovosti bivanja za vse prebivalce.« Gre za zagotavljanje javnega interesa oskrbe z najemnimi stanovanji, temu pa sledi tudi način podeljevanja (obvezen razpis, cenzusi, uporaba postopkov socialne zakonodaje - ZUPJS itd.). Stanovanjski sklad Republike Slovenije v okviru tega poslanstva opravlja vlogo investitorja, graditelja, ponudnika in skrbnika najemnih stanovanj ter tako prispeva k večji dostopnosti do stanovanj za vse prebivalce, zlasti tiste, ki si stanovanja ne morejo kupiti sami. Upravljanje z javnimi stanovanji torej predstavlja socialno funkcijo države.

Osnutek zakona sicer res uvaja novo kategorijo »subvencije najemnine«, ki je socialni transfer in ni vezana samo na javna stanovanja, vendar še vedno velja, da so javna stanovanja (precej omejena) javna dobrina, prav tako pa za najemnika cenovno bolj ugodna.

Ker lahko torej tudi sam najem javnega stanovanja štejemo kot pravico oz. ugodnost, je zato potrebna skrb za zagotovitev enake obravnava najemnikov kot npr. velja za upravičence do subvencije najemnine. Torej, da morajo npr. v razumno določenem času izpolnjevati splošne pogoje, ki veljajo za najem, in da je pravica časovno omejena. Sicer bi lahko prišli v situacijo, ko bi bili prosilci za najem javnih stanovanj (ki izpolnjujejo vse pogoje) v slabšem položaju kot najemniki javnih stanovanj, ki ne izpolnjujejo splošnih pogojev. Prav tako velja upoštevati, da so bili lahko na razpisu izbrani prosilci, ki so imeli v izboru prednost zaradi takrat določenih pogojev (kot prednostna kategorija). Te prednostne kategorije pa se (lahko) spreminjajo glede na razmere na stanovanjskem trgu oz. v družbi na splošno.

Vsekakor je potrebno ob teh pomislekih pri časovni omejitvi upravičenosti upoštevati tudi splošno stanje na stanovanjskem trgu ter nezavidljiv in neenak izhodiščni položaj prosilcev (oz. najemnikov) javnih stanovanj, ki ob primerni nastanitvi potrebujejo tudi primerno socialno varnost in trajnost te namestitve, da lahko dostojno bivajo in načrtujejo svojo prihodnost. Zato je treba trajanje najemne pogodbe za javno stanovanje ter izpolnjevanje pogojev določiti premišljeno, utemeljeno in sorazmerno.

S spoštovanjem,

Miha Lobnik

ZAGOVORNIK NAČELA ENAKOSTI

Pripravil:
Dr. Matevž Kokol
Svetovalec zagovornika I

Pregledala:
Mag. Jelena Aleksić
Vodja oddelka – koordinatorka spremljanja,
ozaveščanja in preventive

Poslano:
- naslovniku (e-pošta)
- zbirka dok. gradiva